

ELEMENTE LEXICALE NORDICE ÎN GRAIUL VORBIT ÎNTR-UN SAT DIN CENTRUL MUNTENIEI

GH. CHIVU*

1. Satul Micșuneștii Mari, inclus în prezent, din punct de vedere administrativ, în comuna Nucii din județul Ilfov, se află la aproximativ 50 de km de București, în direcția nord-est. Este o localitate veche, cu atestări repetate în documente din secolele al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea. Prima mențiune, descoperită într-un document din anul 1501, scris în limba slavonă, consemnează localitatea sub numele *Micșenești*. Numele se repetă în acte din același secol (cu adăugiri care indică foarte probabil poziția față de localitatea de referință – Micșeneștii de Jos sau Micșeneștii de Sus), iar în 1601, doamna Stanca, fosta soție a lui Mihai Viteazul, închină satul, numit acum *Micșănești*, bisericii din Șcheii Brașovului (DTRM: 296–297). Încercarea (în final reușită) de anulare a acestei închinări este menționată în documente diverse de la mijlocul veacului al XVII-lea, imediat ce Matei Basarab a citorit Mănăstirea Căldărușani, aflată în imediata apropiere a satului (Grecianu 1910: 47).

Numele *Micșunești* (cu o modificare formală față de atestările prime, *Micșenești*, *Micșănești*, ușor explicabilă fonetic)¹ apare încă din secolul al XVIII-lea, iar *Micșuneștii-Mari*, respectiv *Micșunești-Grădiștea* sau *Micșunești-Greci*, ultimele două indicând încadrarea administrativă în comune alăturate, au atestări târzii, din secolul al XIX-lea. Tot atunci, foarte probabil înainte de anul 1850, ia ființă, lângă vechea moară de apă a localității, un sat nou, numit *Micșunești-Moară*².

Satul Micșunești (numit anterior Micșenești sau Micșănești), cel mai vechi din zonă, nu a fost inclus în rețeaua localităților în care au fost făcute anchete dialectale pentru *Atlasul lingvistic român*, apropierea de București având, probabil, importanță.

Graiul locuitorilor acestui sat, pe deplin concordant, din punct de vedere fonetic și morfologic, cu normele subdialectului muntenesc, prezintă însă câteva caracteristici lexicale ce merită, credem, puse în evidență.

* Universitatea din București, str. Edgar Quinet, nr. 5–7, București, România.

¹ Cf. DTRM: 296, unde, prin notarea, pentru *Micșunești*, a ipoteticei descendențe dintr-un nume propriu *Micșun*, este acreditată ideea că cele două toponime (*Micșenești*, respectiv *Micșunești*) numesc localități diferite.

² Vezi atestări în DTRM: 297.

2. Consemnarea în timp îndelungat a unor fenomene lexicale caracteristice graiului din Micșuneștii-Mari (am făcut primele notații în urmă cu aproape patru decenii) ne-a permis să întocmim unui glosar destul de cuprinzător, format din lexeme ce au răspândire sau semnificații specifice, de regulă, Munteniei, multe dintre acestea trecute astăzi în fondul lexical pasiv și fiind, nu o dată, necunoscute vorbitorilor tineri. (Trecerea timpului și schimbarea generațiilor, dar mai ales modificarea unor obiceiuri sau practici locale au dus la această situație, urmarea firească fiind apariția unei anumite stratificări lexicale în cadrul acestui grai.)

În principiu, am inclus în glosar doar cuvinte, nu și variante fonetice previzibile. Am marcat totuși unele fonetisme alternante la cuvinte cu etimologie incertă sau necunoscută. Și am menținut în forma-titlu fonetismul local, atunci când acesta individualizează un cuvânt sau particularizează o anumită semnificație. În câteva situații, formele-titlu pun în evidență generalizarea, în graiul specific satului Micșunești, a unor modificări formale produse prin etimologie populară. Am consemnat, desigur, și sensurile locale ale unor cuvinte de uz general sau accepțiunile semantice diferite de uzul muntenesc (așa cum este el conturat în unele lucrări de specialitate³).

aciola (*a se ~*) vb. refl. – a se adăposti

(pentru a se apăra de ceva)

acușica adv. – îndată, peste puțin timp

agimă s.f. – varietate de ceapă, ale cărei tulpini cresc în tufă

amărăștean s.m. – om sărac, amărât

arfă s.f. – fel de a fi, comportament

bar(i)tai adv. – ditamai, coșcogeamite

bașca adv., prep. – 1. separat; în afară de ace(a)sta; 2. în expr. *a se da de-a ~* –

(despre tinerii căsătoriți) a se separa (cu traiul, de familia părinților); 3. în afară de, cu excepția

bălăcări vb. – a certa (pe cineva) folosind vorbe urâte, a insulta

bârțoi s.n. – prăjitură făcută din mălai frământat, făină și lapte

bâzdăganie s.f. – dihanie; arătare; insectă

beli (*a ~ ochii*) vb. – a privi foarte atent, cu ochii măriți larg deschiși (de mirare)

beșniță s.f. – epitet injurios adresat unei femei; femeie stricată, scroafă

blogodori vb. – a bombăni, a bodogăni

boală s.f. în expr. *luate-ar boala* –

(în adresarea către un animal) bală,

ființă fabuloasă

bobirci s.m.pl. – fire de cânepă nedezvoltate (rămase pe loc după recoltare)

boi s.n. – porțiune de gard cuprinsă între doi stâlpi

bolbotine s.f.pl. – fructe crude, zarzavaturi (puse în ciorbă); buruieni

boleșniță s.f. – molimă, boală contagioasă

bolindeț s.m. – covrig, colac mic dat colindătorilor

bostană s.f. – teren cultivat cu pepeni, pepenărie

bostănărie s.f. – bostană

budi vb. – a ascunde

bui s.n. – (în vorbirea copiilor) vin de împărtașanie

bui vb. – (despre apă) a izbucni, a veni pe neașteptate, a năboi

bulgăreală s.f. – umplutură a pereților făcuți din paiantă; acțiunea de a umple pereții

din paiantă cu pământ amestecat cu paie

bulgări vb. – a umple cu pământ amestecat cu paie pereții făcuți din paiantă

³ Am făcut confruntarea formelor și sensurilor cuprinse în glosarul acum întocmit cu inventarul lexical consemnat în DA, DLR și DGDS.

- capiu* s.m. – varietate de ardei, ~ capia
caval s.n. – (în legumicultură) malul de pământ care separă două brazde de legume
călțunar s.m. – bărbat care poartă darurile la nuntă
călțunăreasă s.f. – femeie care poartă darurile la nuntă
cărpător (și *crăpător*) s.n. – placă de lemn, lopată de lemn (folosită pentru punerea pâinii în cuptor)
cioci s.m.pl. – încălțări purtate (mai de mult) de copii, ciorapi scurți de lână sau de dimie, tălpuți cu stofă groasă
cipici s.m.pl. – tip de încălțări, asemănătoare cu papucii
clocimp s.m. – resturile rămase în pământ după tăierea cocenilor de porumb (rădăcina și partea de jos a tulpinii)
cocioc s.n. – plaur
cocoloș s.n. – știulete de porumb nedezvoltat, pipernicit
cocoș s.m. – miezul pepenelui verde, scos la tăierea în felii
coinac s.m. – epitet adresat unui tânăr care începe să facă curte fetelor
colarezi s.m.pl. – mâncare preparată din fragmente de aluat fierte în lapte
colivie s.f. – pâine muiată în vin, dată, cu rol ritualic, celor ce participă la priveghi
cosoroabă s.f. – fiecare dintre bărnele așezate în lungul pereților unei case, pe care se prind căpriorii
cotolan s.m. – știulete de porumb (de dimensiune mare)
crațe s.f.pl. – rest lemnos rămas după melițarea cânepii, puzderie de cânepă
croșnie s.f. – legătură de lemne cărate în spate, sarcină (de lemne)
cufureală s.f. – diaree
cufuri (*a se ~*) vb.refl. – a avea diaree

dăula (*a se ~*) vb.refl. – a se speti, a se epuiza prin efort fizic excesiv
depune vb. – (despre mamifere) a avea ugerul mărit, ca semn că este aproape să fete

fășteică s.f. – bucată de teren lungă și îngustă
făștoacă s.f. – fășteică
filotim, -ă adj. – generos, -oasă, mărinimos, -oasă
firoscos, -oasă adj. – priceput, -ă la toate
foloștine s.f.pl. – fulgi mari de zăpadă

giugea s.f. – bulgăre mic de lut, aruncat de copii cu ajutorul unor nuiele
gogi vb. – a scoate boabele de fasole din teacă; a curăța nucile de coaja verde
golgoaze s.f.pl. – resturi vegetale
gubav, -ă adj. – bolnăvicios, -oasă

habăn, -ă adj. – mare, voluminos, -oasă
hart interj. – cuvânt cu care se îndeamnă caii să meargă spre stânga
hăț interj. – cuvânt cu care se îndeamnă caii să meargă spre dreapta
hâltăcâni vb. – a face să se miște lichidul aflat într-un vas în toate direcțiile
hârlav, -ă adj. – murdar, -ă, neîngrijit, -ă
hârși (*a se ~*) vb.refl. – a se obișnui, a se deprinde cu nevoile
hârșit, -ă adj. – obișnuit, -ă, deprins, -ă cu nevoile

iepure s.m. – (la porc) furca pieptului, stern
ispre adv. – în mod intenționat, dinadins, expres
istăc s.n. – răsadniță

împândăra vb. – a răspândi, a împrăștia (lucruri, obiecte)

jughini (*a se ~*) vb.refl. – a se scărpinga (posibil din cauza murdăriei)
jumări (*de ou*) s.f.pl. – omletă, mâncare din ouă bătute puse la prăjit (în care se presăra mălai)

legumi (și *lugumi*) vb. – a mânca puțin, cu măsură, cumpătat
leha (și *liha*) s.f. – brazdă de legume
lincăi vb. – (despre animale) a bea apă făcând un zgomot specific

- mahala* s.f. – scândură folosită pentru a netezi tencuiala, drișcă, mala
mășulă s.f. – capătul unei brazde de legume, care se taie pentru a lăsa apa să intre din *vadă*
melic s.n. – obicei rău, nărav
- năboi* vb. – (despre apă) a ieși brusc și cu putere de sub gheață (când se încălzește vremea), a tâșni, a veni pe neașteptate, a bui
năglabie adv. – grămadă, buluc, în număr mare
năvârlui s.f.pl. (în expr. *a apuca pe cineva năvârluiile*) – năbădăi, toane
- obejdie* s.f., în expr. *să nu te pună ~* – nevoie, necaz
obrație s.f. – teren împrejmuț, rezervat pentru construcția unei case
oleacă adv. – puțin, nițel
otânji vb. – a lovi (tare) pe cineva (cu un lemn)
- paporniță* s.f. – coș împletit din papură
parmalac s.n. – împrejmuire din scânduri făcută la pridvor sau la prispă
pământea s.f. – umplutură de pământ bătut pe suprafața unei încăperi, ce ține loc de pardoseală
pământii vb. – a umple cu pământ bătut suprafața unei încăperi
pătăranie s.f. – întâmplare
picni vb. – (despre o boală) a (cu)prinde (pe cineva) pe neașteptate
pitușcă s.f. – colac, pâine mică
pleoapă s.f. – capac de coșciug
pocăltit, -ă adj. – (despre animale, în special despre vaci) supt, slăbit de foame
polatră s.f. – încăpere mică, construită în spatele casei, sub prelungirea acoperișului; atârănător
polovatic, -ă adj. – (despre un om) prost de gură, neatent la ce spune; palavragiu, -ie
preobeajăn s.n. – Preobrajenie, Schimbarea la față (sărbătoare religioasă)
- prepeleac* s.n. – platformă construită pe pari înalți, înfipti în pământ, care servește ca loc de pază (în bostănării sau în vii)
pripi vb. – (despre soare) a arde, a încălzi excesiv (avertizând că vine ploaia)
pripită adj. – (despre mămăligă) făcută (în grabă) prin amestecarea continuă a mălaiului prefirat în apa clocotită
puriceii s.m.pl. – mâncare făcută din mămăligă rece, fărâmițată, prăjită în grăsime
puțoi s.m. – ardei iute
- raci* s.m.pl. – fel de mâncare făcut din ardei iuți copti
răbuni (*a se ~*) vb.refl. – a se întinde, a se tolăni; a se întinde pe pat destins, cu hainele desfăcute
răbunit, -ă adj. – (despre un om) care stă culcat, destins, cu hainele desfăcute
rimontă s.f. – epitet (poreclă) adresat(ă) unei femei stricate, iapă (din *remontă*)
roboată s.f. – treabă domestică, muncă multă și grea
roboti vb. – a face treburi mărunte (pe lângă casă), a trebălui
- scoveargă* s.f. – un fel de gogoasă, făcută din cocă nedospită
slei vb. – (despre fântâni) a curăța de nămol sau de pietre
suri interj. – îndemn adresat cailor pentru a merge înapoi
surlă s.f. – colibă, adăpost improvizat din crengi, coceni sau paie (făcut la vie sau în bostană)
- șantaliu*, -ie – adj. – șchiop, -oapă
șiștav adj. – (despre bobul de cereale) pipernicit, sec
- talán* s.m. – cal bătrân, gloabă
taman adv. – tocmai, chiar, exact
tătica s.m.sg. art. – bunicul, tatăl tatălui (mamei)

<p><i>tiraz</i> s.n. – soi de viță-de-vie cu boabe mici și negre, teras</p> <p><i>țițivar</i> s.m. – pițigoii, simțivar</p> <p><i>ujuji</i> (a se ~) vb.refl. – (despre lemne) a se ojiți, a se zvânta, a se usca (pentru a se aprinde mai ușor)</p>	<p><i>vadă</i> s.f. – șanț făcut pe vârful unui mal de pământ, prin care curge apa către brazdele de legume; canal de irigație</p> <p><i>zătigni</i> vb. – a mișca (un obiect) din loc</p> <p><i>zgarandiv</i>, -ă adj. – năzuros, -oasă, mofturos, -oasă la mâncare</p> <p><i>zimbir</i> s.n. – coș de papură cu formă paralelipipedică</p>
--	--

3. Cele mai multe dintre lexemele grupate în glosarul de mai sus, fiind înregistrate și în DGDS, confirmă, la fel ca trăsăturile fonetice și particularitățile morfologice (neanalizate în acest studiu), apartenența graiului vorbit în satul Micșuneștii Mari la subdialectul muntenesc. Este vorba, de regulă, de împrumuturi sudice din turcă, din neogreacă sau din bulgară, dar și de vechi împrumuturi slave. Susțin această apartenență la subdialectul muntenesc chiar și unele dintre sensurile speciale cu care sunt folosite câteva cuvinte, chiar dacă lucrările de specialitate înregistrează aceste sensuri doar în zone sudice îndepărtate geografic de Ilfov (ca în cazul substantivelor *bolindeț* sau *paporniță*, respectiv în acela al adverbelor *bașca* sau *ispre*, consemnate, în DGDS, doar pentru Oltenia). Ultimul cuvânt menționat și, alăturat lui, *rimontă* (formă populară pentru *remontă*), epitet adresat unei femei stricate, sinonim cu argoticul *iapă*, atestă predilecția vorbitorilor munteni pentru neologismul modern⁴.

Câteva cuvinte din glosar pun în evidență rolul jucat, în modificarea lexicului unei comunități, de etimologia populară. Este fie cazul unor cuvinte vechi, ieșite la un moment dat din uz (mă gândesc la *boală*, prezent în contexte în care anterior fusese utilizat cu certitudine *bală* „ființă fabuloasă etc.”), fie acela al unor lexeme pătrunse în vorbirea locală dintr-o altă arie lingvistică (am în vedere varianta *crăpător* „placă de lemn, lopată de lemn, folosită pentru punerea pâinii în cuptor”, înlocuitor cert al lui *cărpător*, prin apropiere de *crăpa*, sau *beșniță* „femeie stricată, scroafă”, formă modificată, în opinia noastră, din *deșniță*, derivat ardelenesc bazat pe magh. *disznó* „porc” – cf. Istrate [1947]: 489, 497 –, prin apropiere de *beși* – cf. DA, s.v. *beșniță*).

Alte lexeme consemnate în graiul vorbit în Micșunești nu au fost înregistrate până acum în dicționare. Este vorba de *arfă* „fel de a fi, comportament”, *bârțoi* „prăjitură făcută din mălai frământat, făină și lapte” sau *habăn*, -ă „mare, voluminos, -oasă”, toate trei folosite în prezent doar de oameni în vârstă, respectiv de trei termeni specifici grădinaritului: *leha* (și *liha*) „brazdă de legume”, *mășulă* „capătul unei brazde de legume, care se taie pentru a lăsa apa să intre din *vadă*” și *vadă* „șanț făcut pe vârful unui mal de pământ, prin care curge apa către brazdele

⁴ Cele două neologisme nu au fost înregistrate în sursele utilizate de Stelian Dumistrăcel pentru redactarea lucrării *Influența limbii literare asupra graiurilor dacoromâne* (Dumistrăcel 1978).

de legume; canal de irigație”⁵. Nu am întâlnit în dicționarele consultate nici sensurile cu care sunt folosite verbele *beli* („a privi foarte atent, cu ochii măriți, larg deschiși, de mirare) și *zătigni* („a mișca un obiect din loc”), deși cele două verbe sunt folosite, în arii lingvistice largi, cu unele sensuri apropiate.

Mai multe cuvinte, ilustrând în parte câmpuri lexicale distincte (alimente, obiecte casnice, îmbrăcăminte, elemente de construcție, relații dintre oameni sau creșterea animalelor), individualizează și ele graiul local din Micșunești, indicând existența în timp a unor surprinzătoare influențe lingvistice transilvănene.

Intră în această serie *agimă* „varietate de ceapă, ale cărei tulpini cresc în tufă” (< magh. *hagyma* – DA s.v.), notat, în cadrul zonei sudice a Dacoromaniei, și în Gorj, respectiv în Mehedinți (DGDS s.v.), *jumări* (*de ou*) „omletă, mâncare din ouă bătute puse la prăjit (în care se presăra și mălai)”⁶ și, foarte probabil, *pitușcă* „colac, pâine mică”, derivat diminutival din *pită*, prezent surprinzător în aria de utilizare a lui *pâine*.

Dintre numele de obiecte, menționăm *cosoroabă* „fiecare dintre bârnele așezate în lungul pereților unei case, pe care se prind căpriorii” (< magh. *koszoru(fa)* – DA s.v.), *cioci* „încălțări purtate (mai de mult) de copii, ciorapi scurți de lână sau de dimie, tâlpuiți cu stofă groasă” (< germ. *Socken* – DA s.v.) și *cărpător* (*crăpător*) „placă de lemn, lopată de lemn (folosită pentru punerea pâinii în cuptor)”, substantiv anterior comentat.

Pentru verbul *a bălăcări* „a certa (pe cineva) folosind vorbe urâte, a insulta”, atestat de dialectologi în Vlașca (DGDS s.v.), dar consemnat de lexicografi în Sudiți, localitate apropiată de satul Micșunești, întemeiată (o spune chiar numele) de „supuși austrieci”, autorii *Dicționarului Academiei* indică o circulație exclusiv nordică (DA s.v.).

În limbajul copiilor era cunoscut *țîțivar*, nume pentru „pițigoii”, formațiune (probabil) onomatopeică, despre care autorii DLR afirmă că este utilizată, alături de *simțivar* (formă primă sau lexem modificat prin etimologie populară?), „mai ales în Transilvania” (DLR s.v.).

În sfârșit, două interjecții utilizate de crescătorii de cai, *hart* „cuvânt cu care se îndeamnă caii să meargă spre stânga” și *suri* „îndemn adresat cailor pentru a merge înapoi”, trimit și ele, prin etimon, către spațiul ardelenesc. Prima formă pare să fie un reflex al verbului maghiar *fartolni* „a aluneca cu partea dindărăt (a corpului) înapoi sau într-o parte” sau *fartatni* „a face să alunece cu partea dindărăt (a corpului) înapoi sau într-o parte” (DLR s.v. *hart*), iar a doua, absentă din dicționare, are foarte probabil la bază cuvântul german *zurück*.

4. Ultimele cuvinte comentate, unele ieșite parțial din uz din cauza modificărilor de natură socială, culturală sau materială produse în viața comunității

⁵ În DLR, sensul menționat este consemnat s.v. *vad*, și ilustrat cu un citat extras din scrisul lui Mihail Sadoveanu.

⁶ Autorii *Dicționarului Academiei* opinau că, în cazul acestui sens al substantivului *jumară*, „avem a face cu germ.-austr. *Schmarn* [...], pătruns și în ungurește” (DA s.v.).

locale din satul Micșuneștii Mari (vorbitorii în vârstă le cunosc sau continuă să le folosească, dacă referentul încă există), pun deci în evidență certe influențe lingvistice transilvănene. Surprinzătoare din perspectiva evoluției normale a unui grai vorbit în zona centrală a Munteniei, aceste influențe se explică, desigur, prin stabilirea în localitate, în epoci diferite, a unor „ungureni”, mulți probabil oieri, plecați din Transilvania spre șes.

Atestată documentar, deopotrivă pentru Micșuneștii Mari și pentru sate aflate în apropiere (Merii-Petchii, Sudiți, Netezești, Maia, Fierbinți – Meteș 1971: 209–210), toate situate de o parte și de alta a Drumului Mare, numit și Drumul Sării, calea obișnuită de legătură între Transilvania și zona centrală, respectiv sudică a Munteniei, această stabilire și apoi împământinare a unor persoane venite din Transilvania este probată nu doar prin cuvinte de tipul celor anterior comentate, ci și prin nume proprii (devenite nume de familie) sau prin porecle. Ne gândim, raportându-ne strict la Micșunești, la *Giulea* (< magh. *Gyula*), la *Micșa* (intemeietorul probabil al satului; < magh. *Miksa*)⁷, dar și la *Helder*, *Merau* sau la *Vanză*, a căror structură fonetică derivă, foarte probabil, din etimoane german, respectiv maghiar; vezi pentru proveniență nemuntenească a unor familii și numele *Babarez* (< *barbares* „străin”?) sau *Bulearcă* (< *balercă* „butoiaș”?). În sate din apropiere, de unde coloniștii ardeleni au putut exercita ulterior influențe lingvistice asupra graiului din Micșuneștii Mari, unele familii se numesc și acum *Mușat*, *Secleanu* sau *Ungureanu*. Un astfel de sat, *Sudiți*, este în mod clar „colonie de ardeleni” (DA s.v. *bălăcări*), iar o pădure de lângă Micșunești-Moară, localitate posibil de identificat cu cătunul numit Micșunești-Ungureni, notat în 1835 pe o hartă rusească, se cheamă *Urlatu*, nume posibil de apropiat de *Orlat*, localitate aflată în apropiere de Sibiu.

BIBLIOGRAFIE

- DA = *Dicționarul limbii române*, coord. Sextil Pușcariu, t. I–II, București, 1913–1949.
 DGDS = *Dicționarul graiurilor dacoromâne sudice*, coord. Maria Marin, I–III, București, 2009–2011.
 DLR = *Dicționarul limbii române*, coord. Iorgu Iordan, Alexandru Graur, Ion Coteanu, serie nouă, t. I–XIV, București, 1965–2010.
 DTRM = *Dicționarul toponimic al României. Muntenia*, redactor Adrian Rezeanu, vol. 4, L–M, București, 2011.
 Dumistrăcel 1978 = Stelian Dumistrăcel, *Influența limbii literare asupra graiurilor dacoromâne*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.
 Grecianu 1910 = Șt.D. Grecianu, *Istoria unei bătrâne moșii boierești. Grecii*, București, Institutul de Arte Grafice „Carol Göbl”.
 Iordan 1983 = Iorgu Iordan, *Dicționarul numelor de familie românești*, București, Editura Științifică și Enciclopedică.

⁷ Pentru originea unora dintre aceste nume, vezi Iordan 1983.

Istrate [1947] = Gavril Istrate, *Noțiunea „femeie stricată” și terminologia animală*, în „Buletinul Institutului de Filologie Română «Alexandru Philippide»”, XI–XII (1944–1945), Iași, p. 471–497.

Metes 1971 = Ștefan Metes, *Emigrări românești din Transilvania în secolele XIII–XX (Cercetări de demografie istorică)*, București, Editura Științifică.

LEXICAL ITEMS OF NORTHERN ORIGIN IN THE IDIOM SPOKEN IN A VILLAGE IN THE CENTER OF MUNTENIA

ABSTRACT

A number of words, that illustrate several lexical fields (food, household items, clothing, building elements, relationships between people or animal husbandry), give an individual character to the idiom spoken in the Micșuneștii-Mari village, indicating the existence over time of unequivocal Transylvanian influences. Surprising from the point of view of the normal evolution of an idiom spoken in the central area of Muntenia, these influences can be explained, of course, by the establishment in the locality, in different periods, of the “Transylvanians”, probably mostly shepherds, who migrated from Transylvania towards the plain.

Keywords: *Wallachian subdialect, dialectal vocabulary, lexical archaism, Transylvanian linguistic influences.*